

Cristian Terran

Planeta arhontilor

Editura Rotipo
Iași, 2019

În loc de introducere.....	5
La început.....	19
Omul – varianta 2.1	29
Demiurgul	42
Povestea reîncarnării	56
Corpul energetic	68
Câmpuri morfice – Egregori – Manipulare.....	79
Manipulare și control.....	92
Inteligенță malefică ce conduce lumea.....	98
Povestea programării mentale	104
Metode de programare.....	110
Programarea <i>vedetelor</i> și a pionilor sistemului.....	120
Programarea în familie	125
Sodomia ca metodă de programare.....	128
Programarea prin mass-media	131
Programarea prin tehnologie	135
Genocid pe farfurie.....	142
Fereastra Overton	156
Povestea guvernului care conspiră împotriva ta	164
Soluții... Idei.....	174
Cultura OZN	184

Lumea răpirilor extraterestre	193
Respe Povestitori care spun alte povești...	202
Maria Orsic, societăți secrete și arme neconvenționale ..	220
Povestea Selenei.....	235
Terraformarea Planetei Pământ	244
Pericolele tehnologiei 5G	260
Inteligenta Artificială	279
Povestea Arhonților.....	295
Societatea Arhontică	297
Arhonții.....	309
Cum au preluat controlul	316
Evadarea.....	321
Bibliografie	331

folosit pentru a lumina calea care ne poate duce, ca rasă și
civilizație, către noi culmi la care nici nu visam.

În această carte nu vă spun nimic nou, vă reamintesc
ceea ce ați uitat...

La început...

Pentru început, haideți să vedem ce ne spune Povestitorul oficial despre cum s-a format Universul. Povestea nașterii și formării Cosmosului, fără ecuații matematice și fără limbaj academic. În trecut, Povestea creării lumii era pusă pe seama zeilor, iar mai târziu a fost plasată această sarcină în seama unei inteligențe sau ființe supranaturale atotputernică și atotștutoare, omnipotentă. Până în secolul trecut, Povestea științei nu putea să conteste acest lucru, dar presupunea că Universul a existat dintotdeauna și că va exista la fel, fără ca o forță să îl distrugă. De-a lungul timpului au fost propuse mai multe teorii, și anume: teoria Stead State, teoria Big Bang-ului, teoria Universului Oscilant și teoria Expansiunii Universului. În prezent, Povestea oamenilor de știință spune că există suficiente dovezi (de observare) care să ducă la concluzia că Big Bang-ul s-a întâmplat cu adevărat, lăsând totuși goluri de interpretare în modul în care a început totul sau modul în care s-a format materia. Orice om de știință care propune o teorie alternativă este considerat a fi neinformat, în cel mai bun caz, și nebun, în cel mai rău caz. Problema este că o asemenea abordare dogmatică poate limita foarte mult libertatea de exprimare a gândurilor și descoperirilor. Urmând povestea oficială, o să analizăm pe scurt cum a fost transformată teoria Big Bang-ului, de la apariția ei și până în prezent.

Majoritatea oamenilor cred că astronomul Edwin Hubble a fost pionierul în cercetarea timpurie a acestei teorii. În 1929, cercetarea lui Edwin Hubble privind distanțele crescânde dintre galaxii a arătat că universul se extinde și acest fapt a devenit temelia teoriei Big Bang.

Deși Hubble a jucat rolul important în demonstrarea noțiunii de extindere a Universului, el nu a fost primul om de știință care a propus ideea unui univers în expansiune. Această idee provine de la Georges Lemaître, un astronom belgian și preot romano-catolic devotat (observăm cum povestea religiei este completată de către povestea științei). Lemaître s-a născut în 1894 și a urmat școala de inginerie de la Universitatea Catolică din Louvain, dar educația lui a fost întreruptă de începutul primului război mondial. A devenit preot după ce a experimentat ororile războiului din poziția de ofițer de artilerie în armata belgană. După război, Lemaître a continuat să-și urmeze pasiunea de astronom. La începutul anilor 1920 a obținut o diplomă de absolvent în astronomie de la Universitatea din Cambridge și un doctorat la Institutul de Tehnologie din Massachusetts. Pe parcursul anilor 1920, Lemaître a cercetat teoria generală a relativității a lui Einstein, propusă în 1917. La acel moment, ipoteza lui Einstein despre un univers static de dimensiuni reduse, fără început, era teoria cosmologică larg acceptată. Lemaître a susținut că, conform proprietăților calcule, înainte de nașterea universului nostru, toate materia, energia și masa în univers erau cuprinse într-un singur punct infinitesimal, pe care el l-a numit atomul primal. Lemaître a anunțat teoria sa referitoare la crearea Universului în 1927 într-un jurnal științific belgian, *Annales de la Société Scientifique de Bruxelles*. Reacțiile nu au fost pozitive, dar la scurt timp, în 1933, Einstein însuși a recunoscut că a greșit și a acceptat ipotezele belgianului.

Lemaître a devenit cunoscut foarte rapid în presa vremii. Ziarele vorbeau despre triumful teoriei sale, ce explică originea Universului. În acest timp, preotul și-a început călătoria spre universitățile din SUA, unde susținea

prelegeri despre descoperirile sale, însușit de către Einstein.

În 1949, într-o serie de discuții radio pentru BBC, astronomul Fred Hoyle a fost primul care a marcat termenul de Big Bang, referindu-se direct la ipotezele lui Lemaître și Hubble. Termenul a rămas neschimbăt, devenit brand două decenii mai târziu, când era deseori folosit în literatura științifică.

Să presupunem că acceptăm Povestea Modelului Standard și că Universul fizic s-a născut din explozia aceluia punct minuscul și cu energie infinită. Avem toate motivele să ne punem întrebarea: ce l-a determinat să iasă din starea de singularitate?

Răspunsul pare scos din contextul textelor străvechi: o vibrație. Vibrația primordială, ce a dat naștere primilor atomi acum aproximativ 13,8 miliarde de ani, care s-au divizat și s-au extins, ajungându-se la Universul cunoscut astăzi, a creat explozia de care amintesc legendele lumii, Big Bang-ul oamenilor de știință. Dar dacă într-adevăr o vibrație a creat lumea, pe ea ce a creat-o? Ce a creat din nimic acel punct adimensional care a provocat Big Bang-ul? Ce a provocat inflația care a permis temperaturii să se uniformizeze după explozie? Ce provoacă acel surplus de gravitație, dacă materia neagră există doar în imaginația cosmologilor? Ce este acea energie care face Universul să continue să-și accelereze expansiunea?

După mai multe cercetări, mulți oameni de știință tind să încline în favoarea Universului construit de o entitate/entitate inteligente, concluzie pe care o susțin anumiți fizicieni, bazându-se pe faptul că toate forțele prezente în Univers (de la gravitație până la forța electromagnetică) au exact valorile necesare pentru a susține

viața. Orice deviere în valorile acestor forțe, oricără de mică, ar face imposibilă existența oricărui organism viu. Pare un program de calculator (analogia este apropiată termenilor moderni). Are toate ingredientele necesare pentru a ajunge la concluzia că Universul nostru ar putea fi creat într-un laborator... La această concluzie s-a ajuns și în urma mai multor experimente create cu acceleratoarele de particule din toată lumea, dar în special cel de la Genava.

Însă și lumea acestor entități, dacă ar fi fost materială, ar fi trebuit să fie creață de cineva. Este posibil să existe mai multe lumi, un multivers? Încercând să găsească explicații asupra momentului zero al exploziei originale, mai mulți fizicieni au demonstrat, pe baza teoriei fizicii cuantice, faptul că o particulă elementară poate fi detectată în două locuri în același timp. Ceea ce a generat ideea că spațiul și timpul sunt lucruri abstracte, iluzii ale gândirii omului. De asemenea, există și teoria supragravitației, bazată pe faptul că forța gravitațională este mult prea slabă în raport cu forța electromagnetică sau cu alte forțe (deși în Univers ea este atotcuprinzătoare), care spune că gravitația se scurge într-un univers paralel și că forța gravitațională ce rămâne în Universul nostru este mult diminuată. Aceste două teorii au dus la dezvoltarea Teoriei M (Teoria membranelor), care concluzionează că există mai multe dimensiuni decât cele trei din Universul nostru.

Spuneam la începutul capitolului că societatea academică nu acceptă noi modele de formare sau organizare a universului (din motive știute doar de ei), iar orice om de știință care propune o teorie alternativă este considerat a fi neinformat, în cel mai bun caz, și nebun, în cel mai rău caz. Însă au existat persoane care nu au fost mulțumite de Modelul Standard, și asta înainte ca toate materiile și

energiile negre prezentate mai sus să fie inventate pentru a se plia pe măriția științifică ortodoxă a unor minți luminate.

David Bohm, fizician la Universitatea din Londra și fost elev al lui Einstein, după ani de nemulțumire cu Povestea Modelului Standard și lovindu-se de incapacitatea de a explica toate fenomenele întâlnite în fizica cuantică, în 1971 propune un Model Holografic de organizare a universului. Deși la prima vedere nu există nicio urmă de îndoială – Universul pare tridimensional –, principiul holografic afirmă că, pentru a-l descrie matematic, Universul ar trebui să fie bidimensional. Pe scurt, ceea ce noi percepem ca fiind tridimensional, ar putea fi doar imaginea unor procese bidimensionale de pe un imens orizont cosmic.

Total pleacă de la faptul că, în cadrul fizicii moderne, a fost definită o lungime, numită lungimea Planck, fiind limita minimă până la care poate fi împărțit și observat Universul. Este expresia faptului că nici distanțele și nici intervalele de timp nu pot fi măsurate cu o precizie infinită, existând deci un soi de biți ori bule spațio-temporale mai jos de care Universul nu mai poate fi divizat.

Trăim într-o eră în care toată lumea a văzut o hologramă. Dar ce este o hologramă? Înregistrarea unei imagini tridimensionale pe un suport, în general bidimensional, se numește holograma. Aceeași metodă se poate aplica și la înregistrarea, redarea și prelucrarea datelor de altă natură decât cele vizuale. Metoda a fost descoperită în 1947 de către fizicianul de origine maghiară Dennis Gabor. Invenția sa nu a putut fi aplicată pe scară largă decât după 1960, odată cu inventarea laserului, primele holograme a unor obiecte tridimensionale fiind obținute în 1962. Diferența dintre o fotografie și o hologramă este că, în cea din urmă, informația despre fiecare punct din obiect este

distribuită pe întreaga suprafață a hologramei. Spre exemplu, dacă holograma unei persoane este tăiată în jumătate și apoi iluminată de o rază laser, fiecare jumătate va conține imaginea întreagă a persoanei. Și chiar dacă și cele două jumătăți sunt din nou divizate, fiecare bucătă de film va conține o mai mică, dar intactă versiune a imaginii originale. Spre deosebire de fotografiile normale, fiecare parte a unei holograme conține toate informațiile posedate de întreg. Mai mult, holograma permite observarea obiectului de la diferite distanțe și din toate direcțiile aflate în interiorul unui anumit unghi solid impus de poziția relativă a obiectului și a hologramei.

Teoria universului holografic afirmă că anumite câmpuri de energie sunt decodeate de către creierul nostru într-o imagine 3D, pentru a da iluzia unei lumi fizice. Percepțiile pe care le observăm pot foarte bine proveni dintr-o sursă artificială. Să presupunem că am putea lua creierul din corpul nostru și, păstrându-l în viață, îl introducem într-un bol de sticlă. Luăm un calculator în care pot fi înregistrate toate tipurile de informații, date precum imagini, sunet și miros, apoi conectăm acest computer la centrii senzoriali ai creierului aflat în bol și astfel păcălim creierul că „trăiește” – cel puțin teoretic. Oamenii de știință care au studiat acest fenomen, nu se află la marginea comunității științifice, ci sunt persoane ce studiază fenomenul cu foarte multă seriozitate.

Iată câteva exemple:

– Conceptul a fost propus pentru prima dată de către Gerard ‘t Hooft și a devenit pentru prima oară o interpretare corectă a teoriei corzilor prin munca lui Leonard Susskind, care a combinat ideile sale cu cele anterioare ale lui Gerard ‘t Hooft și ale lui Thorn Charles.

– Fizicianul David Bohm era convins că realitatea, aşa cum o vedem, de fapt nu există – în ciuda aparenței sale solidități, Universul nu este, de fapt, decât o fantasmă, o hologramă gigantică și splendid detaliată, cosmosul fiind conținut în fiecare particică a sa, iar fiecare parte este, de fapt, o condensare a întregului Univers.

– Leonard Susskind de la Institutul pentru Fizică Teoretică din Stanford a ținut mai multe prelegeri intitulate Lumea ca o hologramă;

– Alain Aspect a realizat unul dintre cele mai serioase experimente în domeniu; echipa sa a descoperit că, în anumite circumstanțe, particule elementare, precum electronii, pot comunica instantaneu între ele la o distanță oricără de mare, indiferent dacă este vorba de 10 metri sau 10 miliarde de kilometri; experimentul pare să contrazică teoria relativității, care interzice vitezele mai mari decât viteza luminii;

– Craig Hogan este un profesor de astronomie și fizică la Universitatea din Chicago și director al Centrului de Astrofizica Particulelor de la Fermilab; el este cunoscut pentru teoria sa a „*zgomotului holografic*”. Potrivit lui Hogan ar exista o limită fundamentală a continuumului spațiu-timp, în care spațiul și timpul încep să se dizolve în „*granule*”, tot așa cum o imagine dintr-un ziar se fragmentează în puncte atunci când este mărită.

– Fizicianul american Brian Greene spune că: „*Tot ceea ce vedem și experimentăm, ceea ce noi spunem că reprezentă*

familiară noastră realitate tridimensională, poate fi doar o proiecție de informații stocate pe o suprafață bidimensională minusculă aflată la mare distanță, similar modului în care informația unei holograme este stocată pe o bucată subțire de plastic. [...] Tind să cred că da, această lume tridimensională este un fel de iluzie și că adevărata realitate ultimă este realitatea bidimensională de la suprafața Universului.” (The Fabric of the Cosmos)

– Continuând studiile lui Einstein, francezul Jean Charon a elaborat o teorie a relativității complexe, unde universul are o natură alcătuită dintr-o parte reală și o parte imaginară, care se întrepătrund și se completează reciproc. Astfel, în interiorul electronilor, spațiul și timpul sunt diferite de felul în care le cunoaștem. Asta înseamnă că fiecare electron al corpului nostru conține, în imagine holografică, datele noastre complete – cel puțin teoretic.

Până acum teoria nu a fost niciodată testată, însă o serie de modele matematice recente sugerează faptul că acest principiu ar putea fi adevărat. Potrivit teoriei menționate, gravitația din Univers este provocată de o serie de coarde subțiri care vibrează. Aceste coarde sunt holograme ale unor evenimente care se produc într-un Univers mai simplu, plat. Acest lucru înseamnă că obiectele sunt depozitate mai degrabă ca „amintiri” sau ca fragmente de date, decât ca obiecte fizice care există cu adevărat.

Într-un sens mai larg, teoria sugerează că întregul Univers poate fi considerat o structură bidimensională proiectată într-un orizont cosmologic sau, în termeni mai simpli, Universul în care oamenii cred că trăiesc este de fapt o proiecție 3D a unui Univers alternativ bidimensional. Punând problema în alt mod, există dovezi care sugerează că

lumea noastră și tot ce este cuprins în ea, de la fulgii de zăpadă la copaci, de la stele căzătoare la rotația electronilor, sunt numai imagini fantomatice, proiecții ale unui nivel de realitate atât de departe de al nostru, încât este pur și simplu dincolo de spațiu și timp.

Teoria universului holographic dezvăluie existența unui câmp energetic cosmic universal, în care toate elementele sunt corelate la nivel subatomic, cuantic. Tot mai multe teorii științifice conduc spre ideea că ceea ce am moștenit de la vechile civilizații despre Marele Tot, despre Marea Conștiință Universală sau Marele Spirit s-ar putea să fie adevărate. Aceste idei fac știința să se apropie de concepțiile filosofice legate de existență, îndeosebi ale Orientului, cât și de cele religioase ale Occidentului.

Astfel, se poate spune că, prin fizica cuantică, știința își unește principiile cu cele ale spiritualității. Câmpul unificat ar putea explica experiența iluminării sau posibilitatea conștiinței de a accesa gene din ADN, care să nu provoace suferință, îmbătrânire, boli, moarte. Se va putea explica posibilitatea mintii de a schimba realitatea, puterea mintii asupra materiei putând influența viitorul omenirii.

Dacă teoriile noi sunt adevărate, noi toți facem parte din holograma universală, o parte indispensabilă din puzzle-ul cosmic. Întregul cosmos se află în interiorul nostru, nu numai pentru că suntem parte din holograma universală, ci și pentru că suntem holografici, prin natura noastră.

Explorând aceste idei, se nasc mai multe întrebări: dacă bănuim că suntem ființe programate și trăim în interiorul unei simulări, avem vreo posibilitate să aflăm dacă este adevărat sau nu? Există posibilitatea să schimbăm rezultatul jocului virtual? Cine a creat această realitate virtuală și, mai ales, cu ce scop? Să fie oare posibil ca știința